

Arrest

nr. 113 034 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 april 2013.

1.3. Op 30 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Matih, gelegen in het district Gelan in de provincie Ghazni. Sinds Karzai president werd, werkte uw vader bij de lokale politie in de stad Ghazni. U weet niet wat hij er deed of wat zijn rang was. Uw vader had ook nog een winkeltje in het dorp. In het jaar 1388 kwamen de taliban naar uw huis en bedreigden ze uw vader. Hij moest van hen stoppen met zijn werk voor de autoriteiten. Ook uw broer, R.(...), moest van hen stoppen met zijn werk. Hij vervoerde containers. Een week later werd uw vader beschoten door de taliban en vertelden ze hem opnieuw te stoppen met zijn werk. Uw broer, R.(...), werd tijdens zijn werk in de maand Jauza 1388 gedood door de taliban. In Jauza 1389 stopte uw vader met zijn werk voor de autoriteiten. Vervolgens verhuisden uw ouders, uw jongere broer E.(...) en u naar de hoofdstad Kabul. Wanneer jullie in Kabul verbleven, keerde uw vader in de maand Saratan 1389 terug naar het dorp Matih om jullie winkel te verkopen. Hij werd gedood door de taliban. Na de dood van uw vader kwam de politie naar uw huis in Kabul. Ze vroegen u waar uw vader was. Ze dachten dat hij een talib was geworden. De politie geloofde u niet wanneer u zei dat uw vader gedood werd. Tien à 15 dagen later werd u 's nachts door de politie meegenomen en vastgehouden op een onbekende plaats. Ze wilden weten waar uw vader was. Als u hen de waarheid niet zou vertellen, zouden ze u in de gevangenis steken. Hierna werd u vrijgelaten om zodat u over hun voorstel kon nadenken en werd u naar huis gebracht. Vervolgens regelde uw oom langs moederskant uw reis en verliet u Afghanistan. Na zes à zeven maanden onderweg te zijn geweest kwam u in België aan waar u op 15 oktober 2012 een asielaanvraag indiende. In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban. Ook vreest u lastiggevallen te worden door de autoriteiten die naar uw vader zullen vragen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Na uw gehoor bij het CGVS dient te worden vastgesteld dat aan uw verklaring als zou u heel uw leven in het dorp Matih, gelegen in het district Gelan in de provincie Ghazni hebben gewoond (CGVS, p. 3), geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Er moet worden vastgesteld dat verschillende verklaringen van u niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Zo moet worden opgemerkt dat u stelt dat er in het jaar 1385 (21 maart 2006 tot 20 maart 2007 in de westerse kalender) voor de laatste maal verkiezingen plaatsvonden wanneer u in Ghazni was. Het betrof presidentsverkiezingen (CGVS, p. 8). Nochtans vonden in Afghanistan in 2009 en in 2010 respectievelijk nog presidents- en parlementsverkiezingen plaats (zie administratief dossier). Geconfronteerd met de vaststelling dat er nog verkiezingen waren na 1385, verklaart u hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS, p. 8). Gezien het belang van verkiezingen in een nieuwe democratie zoals Afghanistan, de aandacht die hieraan gegeven wordt en de piek van geweld deze verkiezingen met zich meebrachten (zie administratief dossier), is het niet plausibel als zou u helemaal niet op de hoogte zijn van de presidents- en parlementsverkiezingen die plaatsvonden in 2009 en 2010.

Bovendien komen ook uw verklaringen betreffende het districtshoofd van Gelan niet overeen met de informatie van het CGVS en zijn uw onderlinge verklaringen hieromtrent inconsistent. U stelt namelijk dat Mahboob Fraidoon sinds president Karzai aan de macht kwam - meer bepaald op 21 december 2001 (zie administratief dossier) - tot uw vertrek vanuit het district Gelan er districtshoofd was (CGVS, p. 9). Dit houdt in dat Mahboob Fraidoon de voorbije 11 jaar districtshoofd was. Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in oktober 2002 Mir-a Jiddin districtshoofd van Gelan was en dat in 2007 Mir Ahmad Tayyeb aan het hoofd van Gelan stond. In 2009 werd Mahboobullah Muslimyar vermeld als districtshoofd van Gelan en in 2010 Mohibullah Sabawoon (zie administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd werd met de namen "Mir-a Jiddin" en "Mir Ahmad Tayyeb", stelt u dat u ze niet kent (CGVS, p. 14 en 15). Wanneer u geconfronteerd werd met de naam "Mahboobullah Muslimyar" stelt u dat dit het districtshoofd is die u vermeldde (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat hij drie à vijf jaar districtshoofd was (CGVS, p. 15). Deze verklaring komt niet overeen met uw eerdere verklaring als zou hij vanaf het moment dat Karzai president werd, districtshoofd zijn geweest (CGVS, p. 9). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat Mahboob sinds Karzai aan de macht kwam tot op heden districtshoofd van Gelan is (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens

geconfronteerd werd met de vaststelling dat Karzai reeds ongeveer 12 jaar aan de macht is, verklaart u dat Mahboob districtshoofd is voor zolang u zich het kunt herinneren (CGVS, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, het verklaart uw expliciete eerdere verklaringen hieromtrent niet, evenals uw totale onbekendheid met de twee districtshoofden die Mahboob voorafgingen.

Daarenboven is het niet plausibel dat u stelt dat er geen weg dichtbij uw dorp is, doch enkel kleine straten (CGVS, p. 9), terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat vlakbij het dorp Matih de geasfalteerde Kabul-Kandahar highway loopt. Deze weg kan bezwaarlijk een kleine straat genoemd worden. Immers, het is een snelweg die de twee grootste Afghaanse steden met elkaar verbindt (zie administratief dossier). Uw latere verklaring als zou er net naast uw dorp een onverharde weg naar het districtshuis liggen (CGVS, p. 14), weerlegt bovenstaande vaststelling geenszins. Aangezien het dorp Matih vlak aan de Kabul-Kandahar highway ligt, kan van u worden verwacht dat uw verklaringen hieromtrent overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Daarenboven zijn uw onderlinge verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen meermaals tegenstrijdig met elkaar. Zo stelt u eerst dat u Matih in 1389 verliet en naar Kabul verhuisde (CGVS, p. 3). Vervolgens stelt u echter dat u in de maand Dalwa 1390 naar Kabul vertrokken bent (CGVS, p. 3). Dit is niet consistent. Bovendien loopt de maand Dalwa - dit is de elfde maand - van 21 januari 2012 tot 19 februari 2012 (zie administratief dossier). Dit is niet te rijmen met uw verklaringen als zou u ongeveer één jaar, met name tot de maand Hamal 1391 - die loopt van 20 maart 2012 tot 19 april 2012 - in Kabul hebben verbleven (CGVS, p. 3 ; administratief dossier). Daarenboven verklaart u dat uw vader in de maand Saratan 1389 is gestorven en dat jullie op dat moment reeds zes à zeven maanden in Kabul verbleven (CGVS, p. 4). Echter, deze verklaring is geenszins te rijmen met uw eerdere verklaringen als zou u in 1389 ofte in Dalwa 1390 naar Kabul zijn verhuisd (CGVS, p. 3). Zelfs als zou u zich hebben vergist betreffende het jaartal en zou u bedoeld hebben dat u in Dalwa 1389 naar Kabul bent vertrokken, moet opgemerkt worden dat u in dit geval pas zeven maanden na de dood van uw vader naar Kabul zou zijn vertrokken (zie administratief dossier). Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt betreffende de tijdstippen wanneer hij op een bepaalde plaats verbleven heeft, des te meer gezien u verklaart dat u omwille van de door u verklaarde problemen naar Kabul bent verhuisd (CGVS, p. 11).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u in de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, stelt dat u afkomstig was van het dorp Matih, gelegen in het district Muqor (verklaring DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde afkomstig te zijn van het district Gelan (CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, u heeft de betreffende verklaring voor akkoord ondertekend.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming toegekend worden. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of de regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat dient te worden vastgesteld dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1 A (2) van de vluchtelingenconventie. Hij benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook in overweging dient genomen te worden en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen en opsluiting. Hij meent dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is en hij argumenteert dat het aangewezen is om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij wijst erop dat er totaal niet wordt ingegaan op zijn asielrelaas doch twijfels worden geuit over zijn recent verblijf. Verzoeker acht de beslissing echter summier en meent dat er in casu sprake kan zijn van een verkeerde communicatie en interpretatie. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen en stelt hij, onder verwijzing naar het UNHCR Handboek, dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet beoordeeld worden, dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, dat het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat het vluchtrelaas geloofwaardig is, dat de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling moet worden beoordeeld rekening houdend met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen en dat een beslissing moet worden genomen in een geest van rechtvaardigheid en begrip. Er werd onvoldoende rekening gehouden met zijn ongeschooldheid, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de door hem ingeroepen angsten voor zijn vrijheid, zijn veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat Ghazni zeer gevaarlijk is en dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld waarom er getwijfeld wordt aan zijn verblijf in Kabul. Daarnaast dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met het feit dat hij, hoewel meerderjarig, zeer jong van geest is en zeer naïef en kwetsbaar. Hij stelt zeer veel te hebben meegemaakt, hetgeen zijn sporen nalaat. Voor het overige verwijst verzoeker naar de uiteenzetting onder het eerste middel.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring als zou hij heel zijn leven in het dorp Mathi, gelegen in het district Gelan in de provincie Ghazni hebben gewoond daar zijn verklaringen over de laatste

verkiezingen in Ghazni, betreffende het districtshoofd van Gelan en omtrent de nabijheid van een weg dicht bij zijn dorp niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zijn onderlinge verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen meermaals tegenstrijdig met elkaar zijn en hij in de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen stelt dat hij afkomstig was van het dorp Matih, gelegen in het district Muqor, (ii) gelet op de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijfssituatie voor zijn komst naar België, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en (iii) hij het de commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en zijn vluchtmotieven.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2013 (CG nr. 1220635), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die

aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Matih, Gelan, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en zijn vluchtmotieven.

2.5.2.1. Wat betreft de verkiezingen in Afghanistan, voert verzoeker aan dat wanneer men jongeren met zijn profiel spreekt over verkiezingen, zij enkel denken aan presidentsverkiezingen omdat dit voor hen het enige is wat telt. Daargelaten het feit dat een dergelijke stelling bezwaarlijk ernstig kan worden genomen gelet op de aandacht die werd gegeven aan de presidents- en parlementsverkiezingen van respectievelijk 2009 en 2010 en de piek van geweld die deze verkiezingen met zich meebrachten zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, mag het gelet op verzoekers argumentatie in het verzoekschrift dan ook verbazen dat hij niet op de hoogte is van de presidentsverkiezingen – die naar eigen zeggen voor hem dus wel degelijk belangrijk waren – die plaatsvonden in 2009, een ogenblik waarop hij blijkens zijn verklaringen nog in Ghazni zou hebben verbleven. Dat verzoeker sinds 1389 in Kabul zou hebben verbleven doet dan ook niets ter zake en kan zijn onwetendheid geenszins verklaren. Dit klemmt des te meer daar zowel de presidents- als parlementsverkiezingen nationale verkiezingen zijn, waarvan verzoeker zeker op de hoogte moet zijn en dit ongeacht zijn verblijfplaats in Afghanistan op het ogenblik van deze verkiezingen. Ook de stelling dat er in het dorp zelf geen verkiezingen waren doch wel in het districtshuis en dat men niet durfde deel te nemen aan de verkiezingen omwille van de dreiging van de Taliban, neemt niet weg dat verzoeker weet moet hebben gehad van het plaatsvinden van deze verkiezingen indien hij daadwerkelijk op dat ogenblik in Afghanistan verbleef. Tot slot is het de Raad niet duidelijk op welke wijze de vraagstelling “*Wanneer waren er de laatste verkiezingen toen u in Ghazni verbleef?*” niet correct of niet duidelijk zou zijn.

2.5.2.2. Wat betreft het districtshoofd, voert verzoeker aan dat hij deze info alleen kan kennen van wat hij hoort van de dorpelingen en dat hij tijdens het gehoor correcties aanbracht in zijn verklaringen. Met een dergelijk verweer slaagt hij er evenwel geenszins in een valabele verklaring te bieden voor de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing: “*Bovendien komen ook uw verklaringen betreffende het districtshoofd van Gelan niet overeen met de informatie van het CGVS en zijn uw onderlinge verklaringen hieromtrent inconsistent. U stelt namelijk dat Mahboob Fraidoon sinds*

president Karzai aan de macht kwam - meer bepaald op 21 december 2001 (zie administratief dossier) - tot uw vertrek vanuit het district Gelan er districtshoofd was (CGVS, p. 9). Dit houdt in dat Mahboob Faidoon de voorbije 11 jaar districtshoofd was. Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in oktober 2002 Mir-a Jiddin districtshoofd van Gelan was en dat in 2007 Mir Ahmad Tayyeb aan het hoofd van Gelan stond. In 2009 werd Mahboobullah Muslimyar vermeld als districtshoofd van Gelan en in 2010 Mohibullah Sabawoon (zie administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd werd met de namen "Mir-a Jiddin" en "Mir Ahmad Tayyeb", stelt u dat u ze niet kent (CGVS, p. 14 en 15). Wanneer u geconfronteerd werd met de naam "Mahboobullah Muslimyar" stelt u dat dit het districtshoofd is die u vermeldde (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat hij drie à vijf jaar districtshoofd was (CGVS, p. 15). Deze verklaring komt niet overeen met uw eerdere verklaring als zou hij vanaf het moment dat Karzai president werd, districtshoofd zijn geweest (CGVS, p. 9). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat Mahboob sinds Karzai aan de macht kwam tot op heden districtshoofd van Gelan is (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met de vaststelling dat Karzai reeds ongeveer 12 jaar aan de macht is, verklaart u dat Mahboob districtshoofd is voor zolang u zich het kunt herinneren (CGVS, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, het verklaart uw expliciete eerdere verklaringen hieromtrent niet, evenals uw totale onbekendheid met de twee districtshoofden die Mahboob voorafgingen." Verzoeker verklaarde dat zijn vader tewerkgesteld was bij de overheid, zelf heeft hij school gelopen tot de vijfde klas en baatte verzoeker een voedingswinkel uit, zodat het niet aannemelijk is dat hij niet correct en zonder aarzelen zou kunnen meedelen wie het districtshoofd was en is.

2.5.2.3. Waar hem wordt verweten dat hij in zijn verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen stelt dat hij afkomstig is van het dorp Matih, gelegen in het district Muqor, volhardt verzoeker in zijn stelling dat hij duidelijk heeft gemeld dat hij afkomstig is van het district Gelan. Op dat moment werden hem omliggende districten gevraagd en noemde hij het district Muqor. Verzoeker veronderstelt dat hierdoor de verwarring is ontstaan. Deze uitleg vindt evenwel niet de minste steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat aan verzoeker bij het invullen van de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken diverse persoonsgegevens werden gevraagd, waaronder zijn geboorteplaats. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik afkomstig te zijn uit Matih, district Muqor, provincie Ghazni (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 5). Er kan niet worden ingezien op welke wijze in hoofde van verzoeker verwarring zou zijn ontstaan wanneer hem eenvoudigweg gevraagd werd naar zijn geboorteplaats. Bovendien werd er, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in het verzoekschrift niet op de Dienst Vreemdelingenzaken maar wel op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd naar districten welke grenzen aan Gelan (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p.7).

2.5.2.4. Tot slot blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat aan verzoeker tot twee maal toe werd gevraagd of er een weg is nabij zijn dorp en dat hij slechts melding maakte van een onverharde weg naar het districtshuis (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 9 en p. 14). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt nochtans uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er vlakbij het dorp Matih de geasfalteerde snelweg Kabul-Kandahar loopt. Daar deze belangrijke weg de twee grootste steden van Afghanistan met elkaar verbindt, kan van verzoeker in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hiervan melding maakt. Dat hij wel degelijk kennis heeft van het bestaan van deze snelweg zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift blijkt op generlei wijze uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor. Met het louter ontkennen dat de 'grote weg' vlakbij zijn dorp ligt en de stelling dat verzoeker niet gewend is om te spreken in termen van dicht bij of ver weg en dat de vraagstelling niet aangepast was aan zijn achtergrond en cultuur, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te ontcrachten. De aan verzoeker gestelde vragen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het verweer dat hij als vertrekpunt zijn huis en niet zozeer het dorp nam, kan evenmin volstaan als afdoende verklaring voor het niet vermelden van de belangrijke snelweg vlakbij zijn dorp.

2.5.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn onderlinge verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen meermaals tegenstrijdig met elkaar zijn. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.2.6. Waar verzoeker zijn onwetendheden nog tracht te vergoelijken, stellende dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij zeer laaggeschoold is en zeer afgesloten leefde van de buitenwereld, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij

school heeft gelopen tot de vijfde klas en dat hij werkte in de voedingswinkel van zijn vader (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vragen 2.10.a, 2.10.b en 3.5. en stuk 4, gehoor CGVS, p. 6-7) zodat hij bezwaarlijk kan volhouden dat hij een geïsoleerd leven leidde. Voorts benadrukt de Raad dat een desgevallend beperkte scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn onmiddellijke leefomgeving behoren. Het is immers niet omdat men slechts een beperkte scholing heeft genoten dat men verstoken is van iedere kennis. Zo hoeft verzoeker geen scholing te hebben genoten om op de hoogte te zijn van de presidents- en parlementsverkiezingen die plaatsvonden in 2009 en 2010, om duidelijke en coherente verklaringen te kunnen afleggen over het districtshoofd, om te weten dat de geasfalteerde Kabul-Kandahar snelweg vlakbij zijn beweerde dorp van herkomst loopt en om consistente verklaringen af te leggen betreffende de tijdstippen wanneer hij op een bepaalde plaats verbleven heeft. Ook met de stelling dat hij zeer jong van geest en zeer naïef is en dat hij zeer veel heeft meegemaakt, hetgeen zijn sporen nalaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Elke asielzoeker is in meer of mindere mate onder de indruk van de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat hij middels duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen kan aantonen dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht, zeker wanneer zoals in casu geen documenten worden voorgelegd. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert en laten niet toe enig geloof te hechten aan zijn beweerde verblijf in het dorp Matih in het district Gelan, provincie Ghazni, tot zes (administratief dossier stuk 12, verklaring DVZ, vraag 11) à twaalf (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 3-4) maanden voor zijn vertrek naar België. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden afkomst uit en verblijf in Gelan.

2.5.3. Waar verzoeker nog aanvoert dat het, om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen, aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op de informatie in het administratief dossier, dit in casu is gebeurd. Verzoeker licht niet concreet toe welke andere "*politieke, historische en actuele*" elementen en gegevens niet mee in overweging zijn genomen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Evenmin toont hij concreet aan op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou gehouden hebben met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen.

2.5.4. Zo verzoeker terecht stelt dat de bewijslast bij asielaanvragen met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden gaat hij eraan voorbij dat deze bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van het asielaanvraag, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen worden afgelegd, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het volstaat hierbij niet om te poneren dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat het niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen, in casu ernstige bedreigingen en opsluiting. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. Waar hij meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5.5. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn

kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en zijn onderling tegenstrijdige verklaringen in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit het dorp Mathi in het district Gelan, provincie Ghazni, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. De stelling dat Ghazni zeer gevaarlijk is, is in casu dan ook niet dienstig. In zoverre verzoeker nog meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld waarom er getwijfeld wordt aan zijn verblijf in Kabul gaat hij voorbij aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat verzoekers onderlinge verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen meermaals tegenstrijdig met elkaar zijn en dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt betreffende de tijdstippen wanneer hij op een bepaalde plaats heeft verbleven, temeer hij verklaart dat hij omwille van de door hem verklaarde problemen naar Kabul is verhuisd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat waar verzoeker in hoofddorde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, hij eraan voorbij gaat dat voormeld artikel uitsluitend betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienaangaande merkt de Raad voorts op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De Raad kan derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS